

θερά ἀπατεών ! φοβερά ψεύτικη !.. Ἀπάτησε τὴν μητέρα της, ἀπάτησε φίλον, ἀπάτησε τὸν ἄνδρα της καὶ ποῖος ἔξυρει ! εἰμπορεῖ ν' ἀπατήσῃ καὶ σὰς !... Τέτοια εἶνε, φύσις ψεύτικη καὶ κρυφὴ !... Ὡ, τὴ ξεύρω δὲ καλὰ-καλὰ !

— Τὸ ἐναντίον, ἐγὼ τὴν ἐνόμιζα πάντοτε τόσο ψυχρὰν, τόσο ἀδιάφορον καὶ ἀπαθη, ἐλαφρῶς ὑπερασπίζων παρετήρησεν ὁ Πλάτων.

— Ποῖος, αὐτὴ ; Ψάρι !.. πέτρα !.. πάγος ! μετὰ θερμότητος ἐπανέλαβεν ἡ μαμά, μὰ ἔννοια σου, καὶ τέτοιοι πάγοι ξετρελαίνουν τοὺς ἄνδρας ! Αὐτὴ κανένα στὸν κόσμον δὲν ἀγάπησε ποτὲ καὶ δὲν εἶνε ἱκανὴ ν' ἀγαπήσῃ. Αὐτὴ ἓνα μόνον ξεύρει : χρήματα καὶ χρήματα ! συμφέρον καὶ ματαιοδοξία !... Γεὰ τὴ ματαιοδοξία καὶ γιὰ τὰ χρήματα ὅλα ἔμπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ !... Εἶμαι ἀμαρτωλὴ γυναῖκα, πάντοτε εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ ἔρωτα, φιλίαν καὶ συμπάθειαν· αὐτὴ ὅμως, ἂν καὶ κόρη μου, τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θέλει ! Αὐτὴ, ἐγὼ νὰ σὰς πῶ τί γυναῖκα εἶνε. Εἶνε ὅσων τὴν βρωμόγατα τὴν ταγίζου, τὴν ποτιζου, τὴν ἐνδύνουν, καὶ αὐτὴ θὰ πάῃ νὰ γλύψῃ τὸ γάλα ! Καὶ τὸ γάλα αὐτὸ διόλου δὲν τῆς χρειάζεται, καὶ ὅμως πηγαίνει καὶ τὸ πίνει, καὶ σπάζει καὶ τὸ δοχεῖον ἀκόμη, μόνον ἀπὸ μιὰ περιέργεια, ἀπὸ ἐπιθυμία νὰ κάμῃ τὸ κακὸ, χωρὶς καμμιά ἀνάγκη !... Καὶ ὅταν τὴν βλέπεις, νομίζεις πῶς εἶνε ἓνας ἀγγελος, καθ' αὐτὸ ἀγγελος ἄγνός καὶ ἁθὼς !... Ἔ, αὐτοὶ οἱ ἀγγελοι ! Πάντοτε τέτοιοι εἶνε !... Καὶ νὰ μὴ δίνετε πίστιν εἰς ἐκείνη τὴν γυναῖκα ποῦ φαίνεται ὅσων ἀγγελος !

Ὁ Βελτίσσεφ ἤκουε τὸν αὐτοσχέδιον τοῦτον χαρακτηρισμὸν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀνομολογήσῃ, μ' ὅλην τὴν σκαλιότητα τοῦ ὕφους, ὅτι ἐγκλείονται ἐν αὐτῷ πλεῖστα πικρά καὶ λεπταὶ ψυχικαὶ ἀλήθειαι.

— Καὶ μήπως αὐτὴ σὰς ἐννοεῖ τάχα ;! ἐξηκολούθησεν ἡ φιλόστοργος μαμά δι' ὕφους ἡρεμωτέρου καὶ μήπως εἶνε ἱκανὴ αὐτὴ νὰ σὰς ἐκτιμῇσῃ, ὅπως θὰ σὰς ἐκτιμοῦσε ἄλλη γυναῖκα ποῦ νὰ ἀγαπᾷ ;... Αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη τὴν θέσι σας, τὸ ὄνομά σας, τὰ χρήματα, τὴν λάμψιν· νὰ τι θέλει αὐτὴ, ὅχι ὅμως καὶ τὴν καρδιά σας !... Ἐγὼ ἴσως, ὅσων μητέρα ποῦ εἶμαι, δὲν ἔπρεπε νὰ εἰπῶ ὅ,τι εἶπα, ἀλλὰ κανένα δὲν φοβοῦμαι, δὲν ἔμπορῶ νὰ κρύβω τὴν ἀλήθειαν· ἡ Μήλοτσα δὲν εἶνε ἄξια τῆς ἀγάπης σας, Πλάτων Βασιλεῖς-βιτζ ! Καὶ διὰ τοῦτο μὴ βιάζεσθε μ' αὐτὸ τὸ διαζύγιον.

Σιγῶντες ἀμφοτέροι, ἐστένανξαν θλιβερῶς καὶ ἔθλιψαν ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας.

*
*

Ἀπομείναισα μόνη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ἐμελέτα τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν συνομιλίαν καὶ διηρωτάτο ἂν ἔπραττε καλῶς καταστρέφουσα τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς τῆς ; Ἀλλ' ἀναμνησκομένη

πρὸς στιγμὴν, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἄπασαι αὗται αἱ ὁμολογίαι, ἐξεχύθησαν σχεδὸν ἐναντίον αὐτῆς τῆς θελήσεώς της ἐκ τῆς ἐρώσεως καὶ ζηλοτυπούσης καρδίας τῆς. Ὡς ὁ ἵππος, ὁ μὴ ἐξοικειωμένος πρὸς τοὺς περνιστήρας, αἰσθανθεὶς εἰς τὰ πλευρά του τὴν προσέγγισιν τοῦ ὀξέος καὶ γαργαλίζοντος χάλυβος, δάκνει τὸν χαλινὸν καὶ φέρεται, φέρεται ἐπὶ πετρῶν, τάρφων, φρακτῶν καὶ θάμνων, οὕτω καὶ αὐτὴ, καίτοι αἰσθάνεται ὅτι φέρεται, φέρεται, ἄνευ συγκρατήσεως, ὅτι ἴσως κυλισθῇ ἐκ τῆς διαδρομῆς εἰς τὴν ἄβυσσον, ἀλλὰ δὲν ἔχει δυνάμεις νὰ σταματήσῃ !...

Παρεδόθη ἀσυνειδότως εἰς τὴν ἐγῶστικὴν δυνάμιν τοῦ ἰδίου πρὸς τὸν Βελτίσσεφ αἰσθήματος. Αἱ γραῖαι ἄείποτε πλεῖστον παντὸς ἐν τῇ κόσμῳ ποιοῦνται τὸν τελευταῖον αὐτῶν ἔρωτα, διότι κυρίως δι' αὐτὰς εἶνε ὁ ἔσχατος. Ἐζηλοτύπει διὰ τὸν Πλάτωνα τὴν θυγατέρα τῆς, καὶ ἐφθόνηι αὐτὴν δι' ὅλα, καὶ διὰ τὸν ἔρωτα, καὶ διὰ τὴν θέσιν τῆς, καὶ διὰ τὰ μέσα τῆς, καὶ διὰ τὴν ὠραιότητα καὶ νεότητά της. Οὐδέποτε ἀγαπήσασα ἀφιλοκερδῶς καὶ θερμῶς τὴν θυγατέρα τῆς, ἤρξατο ἤδη αἰσθανομένη πρὸς αὐτὴν ὀργὴν τινα καὶ μῖσος. Ὡς ἐκ τούτου, καίτοι ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῆς ἀνέλαμψε στιγμιαίως ἐπιτιμητικὴ ἐρώτησις, ἐξηφανίσθη ὅμως αὐθωρεῖ, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος ἀφήσασα εἰς τὴν συνειδήσιν τῆς.

— Ἀφοῦ τὸν ἀγαπῶ κ' ἐγὼ ! ὠμολόγησεν ἐν τέλει πρὸς ἑαυτήν· κ' ἐγὼ ἀκόμη θέλω νὰ γείνω εὐτυχής !

Ὁ Βελτίσσεφ σχεδὸν καθ' ἐκάστην ἐξηκολούθει νὰ ἐπισκέπτεται τὴν πρῶνι χορεύτριαν, ἀλλὰ, λίαν ἐπιδεξίως κινῶν τὸ ἐνδιαφέρον παιγνίδιον, δὲν εἶχεν ἐν τούτοις τὸ θάρρος νὰ κάμῃ τὴν ὑστάτην καὶ ἀποτελεσματικὴν ὁμολογίαν. Μάτην προσεπάθει νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι αὕτη δὲν εἶνε ποσῶς γραῖα, ὅτι διατηρεῖ ἔτι ποῖαν τινα δροσερότητα καὶ μάλιστα ἔχνη ὠραιότητος, καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους ἔπρεπε ν' ἀποφασίσῃ « χάριν τῆς ὑποθέσεως, χάριν τῆς σωτηρίας του, τῆς τιμῆς καὶ ἐλευθερίας του ». Ὅχι ! ἀδύνατον !... πρέπει ἄλλως पास νὰ πορευθῇ ! ἔλεγεν οὗτος καθ' ἑαυτὸν, καὶ ὁ χρόνος ἐν τούτοις παρήρχετο.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΑΓΓΛ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

B'

Εἰς γραφικοὺς ὁμίλους διηρημένος, περικύκλου ὁ εὐθυμος λαὸς τῆς Μεσσήνης

τὴν ὑπὸ ἄλλους ἐλαίων περιβαλλομένην μονὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Τὸ κύριον οἰκοδόμημα, ἄμορφον, παμμέγεθες τετράγωνον, μεσαιωνικῆς ἐποχῆς, μὲ τὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης φαινόμενον ὑελοσκεπὴ θόλον του καὶ μετὰ ἐν εἵδει σκοπιῶν μικρά, κατὰ παραλλήλους σειράς, κατεσκευασμένα παράθυρα τῶν κελλίων του, ὁμοιάζε μᾶλλον πρὸς φρούριον.

Οἱ περιποιητικώτατοι μοναχοὶ περιποιοῦντο τοὺς ξένους των, διένειμον ἀδιὰκόπως αὐτοῖς σῦκα καὶ πορτοκάλια, ὁμοῦ μὲ τὰ ὠραία ἐκεῖνα ζικχαρωτά, ἀτινακασκευάζουσιν οἱ μοναχοὶ εἰς τοιοῦτου εἵδους πανηγύρεις. Νοστιμώτατον ὅμως ἦτο τὸ διηνεκές, ἀπὸ τοῦ ὑπογείου εἰς τοὺς διαφόρους ὁμίλους ταξειδίων τῶν παχυπαρείων δοχείων πεπληρωμένων τοῦ εὐώδους μαύρου σικελικοῦ οἴνου, ἀτινα οἱ μοναχοὶ διένειμον, ἐν ᾧ συγχρόνως ἔλεγον αὐτοῖς :

— Πιέτε, ἀδελφια ! πιέτε, διότι μὲ αὐτὸν σὰς μεταδίδομεν τὴν υγείαν μας, ἔπειτα μήπως δὲν βγαίνει ὁ αὐτὸς ἦχος ἀπὸ τὰ ἰδικὰ σας καὶ τὰ ἰδικὰ μας ποτήρια, ὅταν τὰ τζουγγρίζουμε μὲ σημασίαν ;

Καὶ ὅλος ἐκεῖνος ὁ ὄχλος ἠννόει τί ἤθελον νὰ εἰπῶσιν οἱ μοναχοὶ διὰ τῶν μυστηριωδῶν αὐτῶν λόγων· μὲ βλέμμα, ὅπερ πολλὰ ἐνέφαινε, ὕψουν τὸ ποτήριον καὶ τὸ ἐξεκένουν χωρὶς νὰ προσφέρωσι λέξιν.

Οὐδενὸς τὰ χεῖλη ἐξέφευγε τὸ φοβερόν μυστικόν, ὅπερ πάντες ἐγνώριζον, ἕκαστος δὲ ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ πλῆσιόν του ἦτο ἀσφαλὴς σύντροφος. Δὲν ἦτο ἡ ἑορτὴ τῆς μονῆς τὸ μόνον ἀντικείμενον, ὅπερ ἀπησχόλει τὸν ζῶηρόν ἐκεῖνον λαόν — ἐκεῖ, εἰς ἀπόκρυφόν τι κελλίον ἦσαν συνηγμένοι οἱ ὀχλαγωγοί, ὅπως τοὺς ἐκάλουν, καὶ συνεσκέποντο περὶ τοῦ πρακτέου κατὰ τὰς ἐπερχομένας ἡμέρας· τοῦτο, ἐννοεῖται, ὅλοι τὸ ἐγνώριζον, οὐδεὶς ὅμως ἐτόλμα νὰ τὸ ἐκστομίσῃ.

Διὰ τοῦτο πολλὰι διαφορούμεναι φράσεις, ἔχουσαι φαῖδρον τὸν χαρακτήρα, ἀντηλλάσσοντο μεταξὺ τῶν διαφόρων ὁμίλων.

— Ὁ ταπετσιέρης Ρωμαῖος ἔφυγε πολὺ πρῶτ' ἀπὸ τὴν Μεσσήνην· ἔφερε μάλιστα καὶ τὴν κόρην του, ἐδῶ, τὴν ὠραίαν Φελιταίταν· αὐτὴ δὲ ἔρχεται πρώτη φορὰ σὲ τέτοιον πανηγύρι !

— Μὴ σὲ μέλει καὶ ἔχει νὰ ἰδῇ ἐντὸς ὀλίγου πολὺ ὠραιότερα πανηγύρια.

— Καὶ θὰ εὐχαριστηθῇ, διότι εἶναι καλὴ ὅσων τὸν πατέρα της.

— Καλὲ εἶδατε τὸν Σαλβατόρο Μέρλο, τὸν συγγενὴ τοῦ Ρωμαίου ;

— Ναὶ ἦλθε, ἀλλὰ χωρὶς τὸ γυιό του !

— Ἀ, ναί, βέβαια· ὁ Ἀντωνίνος Μέρλο εἶνε εἰς τὸ Ταυρομένιον, ἐκεῖ κτίζει ἓνα μύλον.

— Λέγουν πῶς θὰ πάρῃ τὴν θυγατέρα τοῦ Ρωμαίου.

— Ναί, δηλαδὴ τὸ λέγει αὐτὸς καὶ ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος δισχυρίζεται ὅτι

ἡ μητέρα τὰς κόρης τοῦ ὑποσχέθη κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου της τὸ χέρι τῆς θυγατρὸς της διὰ τὸν Ἀντωνῖνον, ἀλλὰ ὁ Ρωμαῖος δὲν τ' ἀκούει αὐτά· ἔπειτα ἡ Φελισίτα δὲν ἀγαπάει κανένα!

— Πολὺ σωστά· ὁ Ρωμαῖος εἶναι σωστός ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπάει τὸ παιδί του, καὶ ὅλη τὴν Σικελία.

— Χθὲς ἦλθαν δύο μοναχοὶ ἀπὸ τὸ Παλέρμο καὶ ἔφεραν 'στὸ Μοναστήρι ἕνα εἰκόνημα ἁγίου.

— Ἀπὸ ὕψους; θὰ ἦταν καλλίτερο καὶ ἀπὸ χρυσάφι.

— Δὲν ξέρω! ξέρω μόνον ὅτι τὸ ἔστειλαν ἀπὸ τὴν Κάντσια!

— Τότε, λοιπὸν δὲν θ' ἀρχίσῃ καὶ ὁ Ἑσπερινός!

— Ἐ! προσοχή, παιδιά, καὶ ἔρχεται ἕνας μὲ πολὺ λεπτὰ αὐτιά καὶ μάτια. οὕτως ἐφώνησε μακρόσωμός τις Σικελὸς μὲ πονηρὸν ὕφος πρὸς τοὺς ὁμιλοῦντας· εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν ἐρχόμενον:

— Καλημέρα, δὸν Φρειδερίκε! πῶς πᾶν ἡ δουλειὰς ἐδῶ πᾶνω;

— Ὁ νέηλος ἦτο ἰσχνὸς καὶ ὑψηλὸς ἀνὴρ μὲ ἐρρυτιδωμένον τὸ μέτωπον, ἐγείρων δὲ τοὺς ὤμους, ἀπῆντησε μὲ ξενίζουσαν γερμανικὴν, κατὰ τὸ φαινόμενον, προφορᾶν.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐργασίας μου, μὴ σὰς μέλλει δᾶ καὶ τόσον, ἀλλὰ διὰ τὰς **ἰδικὰς** σὰς φοβοῦμαι μήπως δὲν ξεμπερδεύουν καλὰ.

— Καλὴ ἡμέρα, κύριε Λέρχε, ἐφώνησαν αἰφνης διακόψαντες αὐτὸν μερικοὶ ἐξιλαισθέντες γερμανοὶ διατηροῦντες ἀκόμη ἔχνη τῆς μητρικῆς των γλώσσης, καὶ πρὸς αὐτοὺς διηυθύνθη τώρα ὁ δὸν Φεδερίκος, ἐνῶ τὰ ἄκρα των χειλέων του διέστελλε σαρκαστικὸν μειδίαμα.

— Δὸν Φρειδερίκε; Διατί μὰς λές ὅτι πρέπει νὰ φυλαγώμεθα ἀπ' αὐτόν; Αὐτὸς εἶναι φίλος μας· τὰ ἔχει καλὰ μὲ τὸ Σαλβατόρο Μέρλο καὶ ἐκ τούτου γνωρίζεται μὲ ὅλας τὰς μυστικὰς ἐταιρίας· ἔπειτα εἶναι καὶ μέλος τῆς Μαφία².

— Ἄπορεῖ, δὲν λέμε ὅχι· ἀπῆντησαν ἐκ τῆς γειτονικῆς τραπέζης, ἔμπορεῖ νὰ τὰ ἔχῃ καλὰ μὲ τὸν Διοικητὴν καὶ τοὺς Νεαπολίτας, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ εἶναι φίλος ὅλου τοῦ κόσμου, χωριστὰ εἶναι ἐχθρὸς καθενός!

Τοιοῦτοι ἀντηλλάσσοντο μεταξύ των τραπεζῶν διάλογοι· φαινομενικῶς μὲν ἀδιάφοροι, διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅμως πλήρεις σημασίας.

Μακρὰν ὅμως τῆς ὀχλοβοῆς, εἰς ἀπομακρυσμένην συστάδα πορτοκαλλεῶν, εἶχε συναχθῇ ἀριστοκρατικὴ τις συντροφία.

Δὲν ἔρρεεν ἐκεῖ ὁ κοινὸς τῆς μονῆς οἶνος, ἀλλ' ὁ ἀφρώδης καμπανίτης ἐπλήρου τὰ διὰ τοῦ οἰκοσῆμου των Σελλαμάρε, ἐστιγμένα μακράχυνα ποτήρια, περίξ δὲ

τῆς ὑπὸ σπανίων ἐδεσμάτων καταφόρτου τραπέζης, ἐκινεῖτο περιποιούμενος, μετὰ θερμῆς καὶ σεβασμοῦ, τοὺς παρακαθημένους ὑπηρετῆς τις μὲ οἰκοστολήν.

Ἐν τούτοις μία θέσις ἔμενε κενὴ εἰσέτι, ἡδυνάτο τις δὲ ἐκ των νευρικῶν κινήσεων τῆς κομῆσης νὰ κρίνῃ ὅτι περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ καταλάβῃ ταύτην μόνον ἐσκέπτετο. Ἦτο καὶ ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν τοιοῦτοτρόπως ἀπῆντων εἰς πρόσκλησίν της.

Ποῦ νὰ ἔμεινεν ἄρά γε; Οὔτε λέξιν νὰ μὴ στείλῃ διὰ τῆς ὁποίας νὰ ζητῇ συγγνώμην; Οὔτε ἐν εὐχαριστῶ!

Ἄ! αὐτὸ τόσον μάλλον κατέβριζε τὴν κόμησσαν, καθ' ὅσον ἐξ ὅλων των θαυμαστῶν της οἴτινες, ἂν καὶ διέτρεχεν ἤδη τὸ τριακοστὸν ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας της, παντοιοτρόπως τῇ ἐξέφραζον τὴν λατρείαν των, οὐδεὶς τὴν εἶχε δεσμεύσῃ εἰς τοιοῦτον σημεῖον. Οὐδεὶς πάλιν ἀντέτασσε τοσαύτην περιφρονητικὴν ψυχρότητα εἰς τὰ θέληγτρά της. Τί συνέβαινε λοιπόν; πῶς ἦτο δυνατόν αὐτῇ, ἡ διὰ τὰς κατακτήσεις της ὑπερήφανος κόμησσα τοῦ Σελλαμάρε, νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τῆς ἀναισθήτου ψυχρότητος ἐνὸς Ἑλβετοῦ;

Μήπως δὲν ἦτο πλέον ἡ θελκτικώτερα, ἡ ὠραιότερα γυνὴ τῆς Σικελίας;

Πρὸ πολλοῦ ἡ μικρὰ συντροφία ἔμενε σιωπηλή.

Μηχανικῶς ὁ Ἀββᾶς Σκαλιόνης ἐκαθάριζεν ἀμύγδαλα, ἐν ᾧ τὸ ἀνῆσυχον βλέμμα του ἐστρέφετο συχνὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς κομῆσης. Ὁ δὲ κόμης πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ ἐκοιμάτο.

— Μήπως τοῦ συνέβη τίποτε στὸν δρόμον; εἶπεν αἰφνης ἡ κόμησσα ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἀββᾶν.

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, κυρία κόμησσα, ἀπῆντησεν ὁ Ἀββᾶς, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἐρωτᾶται περὶ τοῦ κοιμωμένου κόμητος, ὅπως περὶ τὰς νύκτας του; πίνων καὶ χαρτοπαίζων. Χμ! βεβαίως δὲν δύναται παρὰ....

— Καλὲ εἴθε στὰ σωστά σας, διέκοψεν αὐτὸν ἡ κόμησσα στενοχωρηθεῖσα, ποῖος σὰς εἶπε διὰ τὸν κόμητα!...

Καὶ πράγματι, πολὺ ὀλίγον ἐσκέπτοντο διὰ τὸν δυστυχῆ κόμητα, ὅστις εἶχεν ὡς ἐκ τούτου ρυθμίσει τὸν βίον του, ὥστε νὰ μὴ προσκρούῃ εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς συζύγου του.

Αἰφνης ὅμως ἐρυθρὸν χρῶμα διεχύθη εἰς τὰς παρειὰς τῆς κομῆσης· ἐκεῖ ἀναμέσον των δένδρων ἐπροχώρει κάποιος!

Ἐκεῖνος ἦτο! ἐκεῖνος ὁ τόσον θερμῶς ἀναμενόμενος.

Μόλις ἡδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν χαρὰν της. Ἐμελλε ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ἴδῃ ἀλλὰ ὁ τρόπος του, νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ περιμένῃ; Αἱ μὴ λέξις ἐκφερομένη των χειλέων του, μία συγγνώμη θὰ ἤρκει. Ἐν βλέμμα του! ἐν βλέμμα σιωπηλῆς λατρείας, ἡδύνατο νὰ αὐξήσῃ τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά της.

Πόσον ὅμως ἡπατήθη!.. μὲ πόσῃ ψυχρότητα καὶ ἀμεμπτον συμπεριφορᾶν ὑ-

πεκλίθη ἐνώπιόν της, πρὸ τοῦ Ἀββᾶ καὶ τοῦ κοιμωμένου κόμητος, πόσον δὲ φυσικῶς ὠμίλησε χωρὶς ἡ φωνὴ του νὰ προδώσῃ ἐλαχίστην συγκίνησιν.

— Τὸ καθῆκον, κυρία κόμησσα, μὲ ἡμπόδισεν νὰ ἔλθω ἐγκαίρως· ὡς ἐκ τούτου ἤθελον λογισθῇ εὐτυχὴς ἐὰν τύχῃ συγγνώμης.

Τὸ καθῆκον; τί ἐννόει διὰ τῆς λέξεως ἐκείνης; Πῶς, ἐν ᾧ ἐκείνη πολὺ καλὰ ἐγνώριζεν ὅτι δὲν εἶχεν ὑπηρεσίαν, ἀφ' οὗ ἡ ἰδία διὰ παρακλήσεώς της πρὸς τὸν διοικητὴν κατάρθωσε νὰ λάβῃ δι' αὐτὸν ἀδειαν! Πρὸς τί τὸ ψῆδος τοῦτο; Τί ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν πρόφασιν ἐκείνην;

Ἦσθάνετο τὴν ὀργὴν πνίγουν αὐτήν, ἀλλὰ κρατηθεῖσα ἀπέδωσε τὸν ψυχρὸν του χαιρετισμόν· εἶτα γελῶσα, χωρὶς νὰ τῇ προσφέρῃ τὴν χεῖρα,

— Τὸ καθῆκον, τῇ λέγει, ἐγὼ τουλάχιστον, κύριε λοχαγέ, φαντάζομαι ὅτι τὸ καθῆκον αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ παραδόξου φύσεως! Κάποια γυνὴ ἀναμφιβόλως...

Ὁ Ἐκαρτ ἠρυθρίασεν, ἡ ἀπάντησις τῆς κομῆσης τὸν ἐπλήγωσε· τὸ δὲ προδοτικὸν ἐρύθημά του δὲν διέφυγε τὸ βλέμμα της.

Ὡστε λοιπὸν δὲν ἡπατήθη; τὴν περιεφρόνει χάριν ἄλλης;

Μόλις ἡ φλογερὰ ἐκείνη γυνὴ ἐκράτει τὴν ἐκχειλίζουσαν ὀργὴν της.

Ὁ Ἐκαρτ ἐπεχείρησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἐκείνη ὅμως τὸν ἐσταμάτησε δι' ἐπιτακτικῆς χειρονομίας· εἶτα δ' ἐγερθεῖσα, χωρὶς νὰ τὸν ἀξιώσῃ καὶ βλέμματος, εἶπε ἀδιαφόρως καὶ σχεδὸν ἀγρίως πρὸς τὸν Ἀββᾶν:

— Ἀρκετὰ περιεμέναμεν, πάτερ! ὁ κύριος λοχαγὸς θὰ κάμνῃ συντροφίαν τοῦ κόμητος, ἐν ᾧ ἡμεῖς θὰ περιδιαβάζωμεν ὑπὸ τὰς πορτοκαλλέας, καὶ χωρὶς καὶ νὰ στραφῇ ἐφώνησε περιφρονητικῶς πρὸς τὸν ἐν οἰκοστολῇ θεράποντα.

— Βενεδέτο, κύτταξε νὰ μὴ λείψῃ εἰς τοὺς κυρίους ὁ καμπανίτης.

Ἐπὶ στιγμὴν ὁ Ἐκαρτ ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸ ἡγεμονικὸν βᾶδισμα τῆς κομῆσης. Διατί τὸ ὕφος τοῦτο; πρὸς τί τόση περιφρόνησις; Μόνον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπῆλθον εἰς τὸν νοῦν του οἱ λόγοι τοῦ φίλου του Ροβέρτου, καὶ ἔσπευσε ν' ἀναχωρήσῃ.

— Κύριε λοχαγέ, τῇ εἶπεν αἰφνης ὁ ὑπηρετῆς, μὴ σὰς παραξενοφαινέται ἡ διαγωγὴ τῆς κυρίας μου; ξεύρετε σήμερον φυσάει σιρόκος καὶ τὰ νεῦρα!...

Δὲν περιέμενεν ὁ Ἐκαρτ νὰ τελειώσῃ, ἀλλὰ ταχέως ἐστράφη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν μονήν, ἐξ ἧς ἠκούοντο τὰ εὐθημα ἄσματα τοῦ διασκεδάζοντος ὄχλου.

Γ'

Διὰ τῆς μεγάλης θύρας τῆς Μονῆς εἰσηλθεν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλήν· ἦτο αὕτη μακροσκελὲς τετράγωνον, ἀπαρτιζόμενον ἐκ σειρῶν ἀψιδωτῶν διαδρόμων, ἐν τῇ μέσῃ των ὁποίων ὑπῆρχεν ἀρχαῖος τις πίδαξ ἀναρρίπτων κρυστάλλινον ὕδωρ,

¹ Ἡ μονὴ αὕτη προεῖχε πάντοτε εἰς τὰς Σικελικὰς ἐξεγέρσεις.

² Μυστικὴ πολιτικὴ ἐταιρία, ἥτις τότε ἦτο ἐξηπλωμένη ἀνὰ τὴν Σικελίαν πᾶσαν, συνεργοὺς ἔχουσα καὶ πολλὰς ληστρικὰς συμμορίας.

ὅπερ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπιπτεν ἐντὸς καλλιτεχνικωτάτου ὀστράκου, ἐκεῖθεν δὲ δὲ ἐντὸς εὐρείας δεξαμενῆς. Σιγὴ ἄκρα ἐβασίλευεν ἐνταῦθα, μόνον κατὰ διαλείμματα ἠκούετο ἀσθενῶς τὸ ὄργανον καὶ ἡ ψαλμωδία.

Μεγάλως ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ Ἐκάρτ ἡ ἐπιβλητικὴ ἐκείνη σιγὴ τοῦ Μοναστηρίου· ἐκαθέσθη ἐπὶ μαρμαρίνου θρόνου, ἐκ τῶν εὐρισκομένων κύκλῳ, παρὰ τοὺς στύλους καὶ στηρίδας τὴν κεφαλὴν του εἰς τὰς χεῖρας ἀφένει εἰς γλυκεῖς ρεμβασμούς.

«Ὁνειροπόλον» τὸν ἀπεκάλεσε τὴν πρωΐαν ὁ φίλος του, ἀλλ' ἦδη μόνος του ἀνεγνώριζεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἀπὸ τινος καιροῦ. Ἀνεπόλει τὴν ὀπτασίαν ἐκείνην καὶ ἐνετρύφα εἰς τοὺς ρεμβασμούς του δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς του. Ὡς ἄλλοτε, ἐβλεπεν ἤδη πρὸ αὐτοῦ τὴν ωραίαν ἐκείνην κόρην, μὲ τὸ ὑψηλὸν της ἀνάστημα, τὴν ἡμιλευμένην κόμην, ἣτις ἐχύνετο ἐπὶ τῶν ὤμων της, τὰ σπινθηροβολοῦντα ὑπὸ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ὀργῆς βλέμματά της καὶ τέλος τὸ ἡδύ, τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο βλέμμα της! Καὶ πάλιν ὡς ἄλλοτε ἐπληττε τὸ οὖς του ἡ μελωδικὴ φωνὴ της... μήπως ἡπατήθη; Τίς ἦτο λοιπὸν;

Παρετήρησε περίξ... ἀλλὰ ἦτο βέβαιος ὅτι ἠκουσε φωνὴν τινὰ γλυκεῖαν ἀργυρόνηχον, ἐκ μέρους τοῦ διαδρόμου ἐρχομένην, τὸσον ὡμοιάζουσαν μὲ τὴν φωνὴν ἐκείνης!

Ἐκεῖ, κατὰ τὸ ἡμισυ κεκρυμμένοι ὑπὸ στύλου τινός, ἴσταντο δύο γυναῖκες· τῇ ἔστρεφον τὴν στιγμήν ταύτην τὰ νῶτα καὶ ἐφαίνοντο παρτηροῦσαι ἀναθηματικὴν τινὰ πλάκα. Ἡδὴ ἡ μία ἐξ αὐτῶν, στραφεῖσα ἐφαίνετο ἀνήκουσα εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν, προφανῶς δὲ ἦτο ἡ ὑπηρετρία ἡ συνοδεύουσα τὴν κυρίαν της.

— Νὰ ἓνας ἀξιωματικὸς Ἐλβετὸς ἐκεῖ κάτω, ἀνεφώνησεν αὕτη κινουσα τὴν κυρίαν της, αὐτὸς θὰ ἡμπορέσῃ νὰ σὰς ἐξηγήσῃ τὴν ἐπιγραφὴν.

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσασα ἡ κυρία της δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἀκούσιόν τι κίνημα, ὅπερ δὲν διέφυγε τὸ προσεκτικὸν τοῦ Ἐκάρτ βλέμμα! Ἦτο ἐκείνη!... ἐκείνη, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἀναπαρίστα διὰ τῆς φαντασίας του.

Μόλις αὕτη τὸν ἠτένισε, παρθενικὸν ἐρύθημα διεχύθη εἰς τὰς παρειάς της· τὸ βλέμμα της ἔλαμψεν ἀλλοκότως, τὰ δὲ χεῖλη της ἠνοιχθῆσαν τὸσον ἡδέως ὡς εἴ ἤθελον νὰ ἀποκαλύψωσι τὴν καρδίαν της· ἀμέσως ὅμως ἐμετρίασε τὴν χαρὰν της!

— Πόσον χαίρω, κύριε λοχαγέ, ἀνέκραξεν, ὅτι ἐπὶ τέλους σὰς συνήντησα, ὥστε νὰ ἡμπορέσω νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ἀπευθυνομένη δὲ πρὸς τὴν σύντροφόν της,

— Ὁ κύριος ἦτον, τῇ λέγει, ποῦ μὲ ἔσωσε ἀπὸ ἐκείνου, ὅταν πῆγα στὴν πόλιν μὲ τὸν θεῖόν μου.

Καὶ στραφεῖσα πάλιν πρὸς τὸν Ἐκάρτ:

— Καὶ ὁ θεὸς... ἐπραξεν ὅπως γνωρίζεις, τί θέλετε νὰ σὰς πῶ; δὲν ξεύρει

καλλίτερα—ἐγὼ ὅμως θὰ σὰς εὐχαριστήσω κατὰ τὸν ἰδικόν μου τρόπον καὶ ἰδοὺ τὸ κάμνω ἐξ ὅλης καρδίας.

Ἡ τρέμουσα φωνὴ της προσέειπε τὴν παραχρῆν, εἰς τὴν εὐρίσκετο, δὲν ἄφησεν ὅμως τὸν νεαρὸν ἀξιωματικὸν νὰ τῇ ἀπαντήσῃ, διότι ἀμέσως τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς πλακῆς.

— Εἶναι, βεβαίως, λατινικὰ προσέθηκε γελῶσα καὶ λατινικὰ δὲν ἐννοῶ!

— Ἀλλὰ, τῇ ἀπήντησεν ἐκεῖνος, δὲν ἐννοῶ πῶς δύναται νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ ἡ ἀρχαία αὕτη ἐπιγραφὴ.

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἡξεύρετε, ὅτι πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὴν ἀρχαίαν πατρίδα μας πρέπει νὰ τὸ γνωρίζωμεν ἡμεῖς οἱ Σικελοί, τῷ ἀνταπήντησε τὸσον περισταλμένη, ὡς εἰ τῇ ἐξήτει συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησίν της.

Οἱ μοναχοὶ τῆς αὐτῆς μονῆς εἶχον χαράξῃ αὐτὴν πρὸ 300 ἐτῶν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ μονῇ διαμονῆς Καρόλου τοῦ Ε' ἐν ἔτει 1535 ἐπιστρέφοντος ἐκ τῆς ἐν Τύνιδι ἐκστρατείας του. Τὴν ἐξήγησιν ταύτην ἠκουσε προσεκτικὴ ἡ νέα, εἴτα ἀνέκραξεν:

— Κάρολος ὁ Ε'; περίεργον! περὶ αὐτοῦ δὲν μοὶ ὠμίλησε ποτὲ ὁ πατήρ μου, βεβαίως δὲν θὰ ἔκαμεν οὗτος τίποτε καλὸν εἰς τὴν Σικελίαν· ἄλλως καὶ θὰ ἤξευρα καὶ δι' αὐτόν. Ἀχ! ἀπ' ὅλους τοὺς ἀρχαίους βασιλεῖς μόνον ἓνας ἀγαποῦσε τὴν Σικελίαν.

— Καὶ ὠνομάζετο; ἠρώτησεν ὁ Ἐκάρτ, τοῦ ὁποίου ὀλοὲν ἠύξανε τὸ ἐνδιαφέρον.

— Ρουγγιέρος! ἀπήντησεν ἐκείνη ὑπερηφάνως, ἐφαίνετο δὲ ὡς εἰ ἐξήτει εὐκαιρίαν ἵνα προφέρῃ πομπωδῶς τὸ ἀγαπητόν της αὐτὸ ὄνομα, ὁ κόμης Ρουγγιέρος, ὁ ὁποῖος ἠλευθέρωσε τὴν Σικελίαν ἀπὸ τοὺς ξένους τοῦς...

Ἐσταμάτησεν ἐνταῦθα· δὲν ἤθελε νὰ λυπήσῃ τὸν πρὸ αὐτῆς ξένον.

— Ὡ! δεσποινίς, προσέειπεν ἀμέσως ὁ Ἐκάρτ, ἡ λέξις τὴν ὁποίαν δὲν ἐπρόφερατε εἶνε γνωστή, ὅλοι δὲ γνωρίζουν ὅτι εἶναι προσφιλεῖς εἰς ὅλας τὰς σικελικὰς καρδίας. Διὰ τοῦτο μὴ νομίσῃτε ὅτι μὲ δυσχερῆσατε· ἕκαστος πολὺ δικαίως ἐπιθυμεῖ ἐλευθέρᾳ τὴν πατρίδα του· σὰς βεβαίως δὲ ὅτι ὁμοίως θὰ ἐσκεπτόμην καὶ θὰ ἐπραττον ἐὰν εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶμαι συμπατριώτης σας,

— Ἀχ! πράγματι, αὐτὰς τὰς ιδέας ἔχετε; ἠρώτησε συγκεκινημένη ἡ κόρη, τότε λοιπὸν εἴθε φίλος τοῦ λαοῦ μας;

— Διατί νὰ μὴ εἶμαι; μήπως καὶ ἡμεῖς οἱ Ἐλβετοὶ δὲν ἐπολεμήσαμεν διὰ τὴν ἐλευθερίαν μας; Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχετε καὶ σεις· μόνον ἓνα φόβον ἔχω ἀπ' ἧς ἡλθον ἐδῶ καὶ ἐγνώρισα τοὺς κατοίκους τῆς νήσου.

— Φόβον; σεις, ἀξιωματικὸς;

— Ναί, φοβοῦμαι μήπως ἡ στολή, ἣν φέρω καὶ ὁ ὄρκος ὃν ἔδωκα, μὲ ἀναγκάσουν νὰ ἐξασκήσω τὸ ἐπάγγελμα μου ὡς τίμιος στρατιώτης, ἐναντίον τοῦ λαοῦ τούτου, ἐναντίον ὑμῶν!...

— Ὡ ὄχι! ὄχι! ἀνέκραξεν αὕτη ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο.

— Τότε λοιπὸν μὲ θέλετε καλλίτερα πλησίον σας ὡς φίλον;

Ἐσιώπησε, χωρὶς καὶ αὕτη νὰ γνωρίζῃ τὸ διατί. Ἡ ἐρώτησις ἐκείνη τὴν ἐστενοχωρεῖ.

— Ἡ; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐκάρτ ἀστενεύμενος.

— Θὰ κράξετε πάλιν κανένα Ρουγγιέρον νὰ μὰς διώξῃ ὅλους κακὴν κακῶς.

Τὸ βλέμμα της ἤστραψε πάλιν ὡς πρὸ ὀλίγου.

— Ὁ κόμης Ρουγγιέρος, ἀπήντησε μετὰ μικρὸν διαταγμὸν, ἦτο ξένος καὶ αὐτός· τῶρα ἡ Σικελία δὲν ἔχει ἀνάγκην ξένων διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ.

Μετὰ θαυμασμοῦ ὁ Ἐκάρτ παρετήρει τὴν κόρην ἐκείνην, ἣτις τὸσον ἀταράχως καὶ ἐμπειρῶς συνδιελέγετο περὶ τῶν διαφορῶν ἐκείνων ἀντικειμένων. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ τῇ ὁμιλῇ περὶ τοῦ κόμητος Ρουγγιέρου. τοῦ πρώτου Νορμανδοῦ βασιλέως, νὰ δεικνύῃ τὸσον ζῆλον πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς πατρίδος της, καὶ τέλος πόσον ἀφόβως νὰ ἀποκαλύπτῃ σχεδὸν πρὸ ξένου ἀξιωματικοῦ τὰς προθέσεις τῶν συμπατριωτῶν της. Ἀκουσίως ἀνεμνήσθη τῆς κομῆσσης τοῦ Σελλαμάρε· πόσον διέφερεν αὐτῆς ἡ ἀγνωστος αὕτη· πόσον ἡσθάνετο ἐαυτὸν ἐλκυόμενον πρὸς τὴν γλυκεῖαν καὶ μελαγχολικὴν ἔκφρασιν τοῦ βλέμματός της, πρὸς τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς της, ἣτις εἰς πᾶσαν αὐτῆς λέξιν προεδίδετο.

— Διατί μὲ κυττάξετε οὕτως; τὸν ἠρώτησεν αἰφνιδίως.

— Σὰς θαυμάζω, σενορίνα! νὰ μὴ μὲ παρεξηγήσετε δέ, ἐὰν σὰς εἴπω ὅτι δὲν εἶναι σύνηθες εἰς τὰ νότια κράτη τὴν μόρφωσιν εἰς κόρην τῆς ἡλικίας σας, καί...

Ἡ συνοδός, ἣτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔμενε σιωπηλή, διέκοψεν αἰφνης τὸν νεαρὸν λοχαγὸν καὶ μετ' ἐκφράσεως ὑπερηφάνου:

— Μάλιστα, κύριε ἀξιωματικέ, τῇ λέγει ἡ Φελισίνα μας ξεύρει νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ, δὲν εἶναι ὅσον ταῖς ἄλλαις, εἶναι ἡ πρώτη σὲ ὅλην τὴν Σικελίαν.

Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ λοχαγός, ἀλλὰ εἰμπορῶ νὰ ἐρωτήσω, σενορίνα, πῶς ἔτυχε νὰ λάβῃτε τοιαύτην μόρφωσιν, τὴν ὁποίαν αἱ συνομιλητικὲς σας στεροῦνται παντελῶς;

— Ἐ! ὁ πατήρ μου τὸ ἤθελε ἔτσι μισεῖ φοβερὰ τὴν ἀμάθειαν τῶν γυναικῶν νομίζει δὲ ὅτι ἡ μόρφωσις ἡ γυναικεῖα εἶνε ὁ σπόρος ἐκ τοῦ ὁποίου βλαστάνει δύναμις, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ δόξα παντὸς ἔθνους.

— Ὁ πατήρ σας εἶναι πολὺ φρόνιμος ἄνθρωπος, ὡς βλέπω· ποῖος εἶναι ὁ πατήρ σας;

— Ὁ πατήρ μου; ἀπήντησε διστάζουσα, εἶνε... εἶνε πτωχὸς πολίτης τῆς Μεσσηνίας.

— Κατοικεῖ ἐκεῖ;

— Ἐχομεν ἓνα μικρὸ σπῆτι πλησίον αὐτῆς, εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Βαδιάτσας.

Αἰφνης ὁμως ἀνωθεν ἔτριξε παράθυρόν τι, ὅτεα δὲ φωνὴ ἀνέκραξε :

— Φελιτσιτά!

— Ἐρχομαι πατέρα, ἀπάντησεν ἡ νεαρά κόρη καὶ τακτοποιοῦσα τὸ ἐπανωφώριόν της, ἐχαίρεισε διατάζουσα, εἰς τὸν ἀξίωματικὸν δεικνύουσα ὅτι δὲν ἐπεθύμει τόσον ταχέως νὰ διακόψῃ τὴν συνδιάλεξίν των.

Συγχρόνως ὁμως τῇ ἔπεσε χαμαὶ ῥόδον, ὅπερ ἐκράτει διαρκούσης τῆς συνομιλίας· ἀμέσως ἔκυψε ἵνα τὸ λάβῃ, ἀλλ' ἦτο ἡδὴ ἀργά, διότι ὁ Ἐκαρτ εἶχεν ἡδὴ ἀναλάβῃ αὐτὸ καὶ αἰφνης ἡσθάνθη τὰ δάκτυλα της περιπεπλεγμένα ἐν τῷ ἰδικῶν του· τῇ ἐφάνη ὅτι ἀπὸ τῶν δάκτυλα ἐκεῖνα διεδόθη μαγικὴ τις θερμότης, ἥτις ἔφθασε μέχρι τῆς καρδίας της... Μία μόνη στιγμὴ παρήλθεν, οὐχ ἥτιον τῇ ἐφάνη ἔτος ὀλόκληρον... Σιωπηλοὶ προσέβλεψαν ἀλλήλους.

Ὁ Ἐκαρτ ἐπεχείρησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη... Ὡς ἐν ὀνείρῳ τὴν ἤκουσε νὰ τῷ ψιθυρίζῃ ἡδέως: «Ὅστις κρατεῖ τὸ ῥόδον, εἰς αὐτὸν ἀνήκει!» καὶ ταχέως ἀποσπασάσα τὴν χεῖρά της ἠφανίσθη μετὰ τῆς συνοδοῦ της πρὸς τοὺς θόλους τοῦ διαδρόμου.

Αἰφνης ἠνέωγῃ θύρα τις φέρουσα εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς μονῆς, ἐξ αὐτῆς δὲ παρετήρησεν ὁ Ἐκαρτ νὰ κυματίζῃ ὁ πέπλος τῆς Φελιτσιτάς· ἄφροντις ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὅπισθεν αὐτοῦ ὁμως· παρὰ τὴν θύραν τοῦ κήπου, ἴσταντο σιωπηλοὶ θεαταὶ τῆς σκηνῆς ταύτης ἡ κόμησσα καὶ ὁ ἀββᾶς Σκαλιόνης· ὠχρότης θανάτου ἐκάλυπτε τὸ ὠραῖον πρόσωπόν της· τὰ συνεσφιγμένα χεῖλη της ἔτρεμον, ὁρμὴν δὲ ἐκδικήσεως ἐξέφραζε τὸ σπινθηροδοιοῦν βλέμμα της, ἐν ᾧ, ἐκτὸς ἐαυτῆς, παρώτρυνε τὸν εἰρῶνικῶς μειδιῶντα ἀββᾶν εἰς ἀναχώρησιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Α. Δ. Χ.

GUY DU MAUPASSANT

Η Χ Η Ρ Α

Διήγημα

Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς θήρας ἐν τῇ ἐπαύλει Μπανβίλλ. Τὸ φθινόπωρον ἦτο βροχερόν καὶ συννεφώδες· τὰ ἐρυθρὰ φύλλα, ἀντὶ νὰ τρίζωσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἐσήποντο ἐντὸς τῶν αὐλάκων ὑπὸ τῶν ραγδαίων βροχῶν.

Τὸ δάσος, σχεδὸν γυμνόν, ἦτο ὑγρὸν ὡς αἰθουσα λουτροῦ. Ὅτε εἰσῆρχετο τις ἐν αὐτῷ, ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, τὰ πληττόμενα ὑπὸ τῶν ὀμβρῶν, εὐρωτιώδης τις ὀσμὴ, ἐξάτμισις πίπτοντος ὕδατος, χόρων βεβρεγμένων, γῆς ποτισμένης, τὸν περιέβαλλε, καὶ οἱ θηρευταὶ, κύπτοντες ὑπὸ τὸν συνεχῆ τοῦτον κατακλυσμόν, καὶ οἱ κύνες οἱ κατηφεῖς, μετὰ τὴν οὐρὰν τετα-

πεινωμένην καὶ τὰς τρίχας κεκολλημένας ἐπὶ τῶν πλευρῶν, καὶ αἱ νεαροὶ κυνηγοὶ μετὰ τὴν λεπτοφυῆ μέσσην των καὶ διεπερασμένοι ὑπὸ τῆς βροχῆς, ἐπέστρεφον πάντες κεκμηκότες κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ μετὰ τὸ γεῦμα, ἔπαιζον τὸν λόττον, χωρὶς ὀρεξίν, ἐν ᾧ ὁ ἀνεμος ἔπληττεν ἰσχυρῶς τὰ παράθυρα καὶ μετ' ὁρμῆς περιέστρεφε τοὺς παλαιούς ἀνεμοδείκτας δίκην βεμβήκων. Ἡθέλουν τότε τὰ διηγηθῶσιν ἱστορίας γνωστάς, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφευρίσκει τι τερπνόν. Οἱ κυνηγοὶ διηγούντο ἐπεισόδια τῆς θήρας καὶ φόνους κονίκλων, καὶ αἱ γυναῖκες μάτην ἀπασχόλουν τὸν νοῦν των, ὅπως ἀνεύρωσι τι διὰ νὰ τὸ διηγηθῶσιν.

Ἐμελλον νὰ παραιτήσωσι καὶ τὴν διασκέδασιν ταύτην, ὅταν νεαρά τις γυνή, ἀσυνειδήτως παίζουσα μετὰ τὴν χεῖρα γηραιᾶς θείας, ἥτις εἶχε μείνῃ ἀγαμος, παρετήρησε μικρὸν δακτύλιον κατεσκευασμένον ἐκ ξανθῶν τριχῶν, τὸν ὁποῖον συγχάκις εἶχεν ἴδῃ χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς αὐτόν.

Τότε δὲ περιστρέφουσα αὐτὸν ἐλαφρῶς περὶ τὸν δάκτυλον ἠρώτησεν· «Εἰπέ μοι, θεία, τί δακτυλίδι εἶνε αὐτό; Ὅθ' ἔλεγε κανεὶς πῶς εἶνε μαλλιὰ μικροῦ παιδίου.»

Ἡ γηραιὰ δεσποινὶς ἠρυσθίσε καὶ εἶτα ὠχρίασε· μετὰ δὲ τοῦτο διὰ τρεμούσης φωνῆς εἶπεν· «Εἶνε τόσῳ λυπηρόν, ὥστε δὲν θέλω ποτὲ νὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ.

Ὅλη ἡ δυστυχία τῆς ζωῆς μου προέρχεται ἀπ' αὐτοῦ. Ἡμὴν νεαρῶτάτῃ τότε καὶ ἡ ἀνάμνησις μοῦ ἔμεινε τόσον ὀδυνηρά, ὥστε κλαίω πάντοτε, ὅποταν τὸ σκεφθῶ.»

Ἡθέλουν παρευθὺς νὰ μάθωσι τὴν ἱστορίαν· ἀλλ' ἡ θεία ἠρνεῖτο νὰ τὴν εἴπῃ· τέλος τὴν παρεκάλεσαν τοσοῦτον, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τὴν διηγηθῇ.

«Μὲ ἠκούσατε συγχάκις νὰ ὁμιλῶ περὶ τῆς οἰκογενείας Σανταίξ, ἥτις ἐξέλιπε σήμερον ἐντελῶς, ἐγνώρισα τοὺς τρεῖς τελευταίους ἀνδρας τοῦ οἴκου τούτου. Ἀπέθανον καὶ οἱ τρεῖς, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· ἰδοὺ καὶ τρίχες τοῦ τελευταίου. Ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν, ὅταν ἐφονεύθη δι' ἐμέ· τὸ πρᾶγμα σὰς φαίνεται παράδοξον, δὲν ἔχει οὕτω;

«Ὡ! ἦτο μία ἀλλόκοτος γενεὰ τρελλῶν, ἂν ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ τρελλῶν θελκτικῶν, τρελλῶν ἐξ ἔρωτος. Πάντες ἀπὸ πατρός εἰς υἱὸν εἶχον σφοδρὰ πάθη, ὁρμὰς ἀκαθέκτους, ὠθούσας αὐτοὺς εἰς τὰ πλέον ἀνόητα πράγματα, εἰς τὰς φαντακὰς ἀφροσιώσεις καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα· τοῦτο ἦτο ἔμφυτον εἰς αὐτοὺς, ὅπως ἔμφυτος εἶνε καὶ εἰς ψυχὰς τινὰς ἡ διάπυρος εὐλάβεια. Ὅσοι γίνονται μοναχοί, δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν φύσιν μετὰ τοὺς θαμῶνας τῶν σαλονίων. Καὶ ἡ τοιαύτη μανία τῆς οἰκογενείας ταύτης εἶχε καταστῆ παροιμιώδης, ὥστε ὁ κόσμος ἔλεγε περὶ παντὸς σφοδρῶς ἀγαπῶντος: «Εἶνε ἐρωτευμένος ὅσῳ τοὺς Σανταίξ». Μόνον νὰ τοὺς ἔβλεπε τις, τὸ ἐμάντευεν. Εἶχον πάντες κόμην καὶ γενειάδα βοστρυχωδῆ

καὶ ὀφθαλμοὺς μεγάλους μεγάλους, τῶν ὁποίων ἡ ἀκτὶς διεπέρα, σὲ ἐτάρασσε, χωρὶς νὰ γνωρίζῃς διατί.

«Ὁ πάππος ἐκεῖνου, τοῦ οἰοῦ βλέπετε ἐδῶ τὴν μόνην ἀνάμνησιν, μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ μονομαχίας καὶ ἀρπαγὰς, κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος, ἐν ἡλικίᾳ ἐξήκοντα πέντε ἐτῶν, πρὸς τὴν κόρην τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῶν ἀγρῶν του. Ἦτο ξανθή, ὠχρά, χαρίεσσα, ὁμίλει βραδέως μετὰ φωνῆς ἡδέας καὶ εἶχε τόσῳ γλυκὺ βλέμμα, ὥστε θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἦτο βλέμμα τῆς Παναγίας.

«Ἀλλ' ἐν φθινόπωρον ἐξαίφνης, νεανίας τις, ὁ κύριος δὲ Γραδέλλ, προσκληθεὶς διὰ τὸ κυνήγιον, ἀφῆρπασε τὴν κόρην.

«Ὁ κύριος δὲ Σανταίξ ἔμεινε γαλήνιος, ὥσπερ δὲν εἶχε συμβῆ τίποτε· ἀλλὰ πρῶϊαν τινα τὸν εὗρον κρεμασμένον ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπου εὕρισκοντο οἱ θηρευτικοὶ κύνες.

«Ὁ υἱὸς τοῦ ἀπέθανε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐν τινὶ ξενοδοχείῳ τῶν Παρισίων, ὅτε εἶχε ταξιδεύσῃ κατὰ τῷ 1841, ἀφ' οὗ ἠπατήθη ὑπὸ αἰοῦδος τινος τοῦ Μελοδράματος.

«Ἀφῆκε δὲ παιδίον δώδεκα ἐτῶν, καὶ μίαν χήραν, τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρός μου. Καὶ αὐτὴ ἦλθε νὰ κατοικήσῃ μετὰ τοῦ τέκνου της εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου, εἰς τὸ ἐν Βερτιγιὸν κτῆμά μας. Ἐγὼ τότε ἦμην δεκαεπτὰ ἐτῶν.

«Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τί ἀλλόκοτον καὶ ἀνδρικὸν παιδίον ἦτο αὐτός ὁ μικρὸς Σανταίξ. Ὅθ' ἔλεγε τις ὅτι ὅλαι αἱ ἐρωτικαὶ ἰδιοτροπίαι καὶ ὅλαι αἱ ἐξάψεις τῆς γενεᾶς του εἶχον συσσωρευθῇ πάλιν ἐπ' αὐτοῦ, τοῦ καὶ τελευταίου. Ἐρρέμβαζε πάντοτε καὶ περιεπάτει μόνον ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ὑπὸ τὴν μεγάλῃν δενδροστοιχίαν τῶν πετελῶν, πορευόμενον ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως· μέχρι τοῦ δάσους. Παρετήρουν ἐκ τοῦ παραθύρου τὸ αἰσθηματικὸν αὐτοῦ παιδάριον, ὅπερ ἐβάδιζε μετὰ σοβαρὸν βῆμα, τὰς χεῖρας ἔχον ὀπισθεν, τὸ μέτωπον κεκλιμένον καὶ ἐνίοτε ἴστατο ἵνα ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ὥσπερ ἔβλεπε καὶ ἐνόει καὶ ἡσθάνετο πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἤρμοζον καθόλου εἰς τὴν ἡλικίαν του.

«Συγχάκις, μετὰ τὸ γεῦμα, κατὰ τὰς λαμπρὰς νύκτας, μοὶ ἔλεγε: «Ὑπάγωμεν νὰ ρεμβάσωμεν, ἐξαδέλφη...» Καὶ ἀνεχωροῦμεν ὁμοῦ διὰ τὸν μέγαν δενδρῶνα. Ἐξαίφνης δ' ἐσταμάτα ἔμπροσθεν τῶν ἀδένδρων μερῶν τοῦ δάσους, ὅπου ἔπλεεν ὁ λευκὸς ἐκεῖνος ἀτμός, τὸ γνάφαλον ἐκεῖνο, δι' οὗ ἡ σελήνη περιβάλλει τὰ γυμνὰ μέρη τοῦ δάσους· καὶ μοὶ ἔλεγε σφίγγον τὴν χεῖρά μου: «Παρατήρησον ἐδῶ, παρατήρησον. Ἀλλὰ δὲν με ἐννοεῖς, τὸ αἰσθάνομαι. Πρέπει ν' ἀγαπᾷς διὰ νὰ μάθῃς. «Ἐγέλων καὶ τὸ ἐνηγκαλιζόμεν, τὸ δαπιριῶν ἐκεῖνο, ὅπερ με ἐλάτρευε μέχρι θανάτου.

«Συγχάκις πάλιν μετὰ τὸ γεῦμα ἐπήγαινε καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός μου. «Ἐλα θεία, τῆς ἔλεγε, διηγήσου μας ἐρωτικὰς ἱστορίας.» Καὶ ἡ